

[Valdemar Sørensen.]

Priser enedes med Arbejdsgiverne om en Forøgelse af deres Lønninger paa Grundlag af Pristallet; og naar man nu er kommet ind paa en hel Diskussion om dette Forhold, er det værd at erindre sig, at dengang denne Overenskomst blev truffet i Efteraaret mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, da blev begge Parter fra alle Sider rost for deres Borgersind. Dette viser, ved Siden af saa meget andet, de Haab, man endnu dengang vuggede sig i.

En af de ærede Ordførere berørte den Tale om Optimisme og Pessimisme, der førtes for nogen Tid siden. Jeg tror, jeg tør sige, at hele denne Diskussion var hensigtsløs, for vi er alle sammen, baade Enkeltmand og som Partier, begge Dele. Det har faaet sit karakteristiske Udtryk, naar f. Eks. det konservative Parti efterhaanden blev meget betænkeligt ved Lønningernes Stigning og mente, at den kunde Befolkningens økonomiske Evne ikke bære; men derimod har vi ikke hørt, at det konservative Parti paa noget Tidspunkt mente, at Befolkningens økonomiske Evne ikke kunde bære de militære Udgifter, som nu paa den Regning, den højtærede Finansminister skriver til os, er løbet op til 120 Mill. Kr. om Aaret. Jeg hørte ogsaa for en Tid siden, at Partiet Venstre var meget betænkeligt og tog skarp Afstand fra Tjenestemændenes Lønregulering efter Pristallet; man mente ligeledes, at denne var i Modsætning til en sund og naturlig Bevægelse under Øjeblikkets Forhold; det var umuligt, at Landets Økonomi i Længden kunde bære noget saadant, heller ikke i det givne Øjeblik efter Partiets Afstemning. Men til Gengæld har vi altid set Partiet Venstre nære en vis Optimisme, naar den højtærede Regering gennemførte Foranstaltninger til Støtte for Landbruget; i hvert Tilfælde har jeg aldrig hørt hævdet fra Venstres Side, at det var for meget, at det var mere, end Befolkningen kunde bære.

Jeg tror, at saaledes som Forholdene ligger, maa ethvert Parti, ethvert Erhverv, enhver Klasse i Samfundet, der i Dag har forlangt, hvad de har faaet af andre Samfundsmedlemmer og andre Samfundsklasser, af Regering og Rigsdag, være medansvarlige for den økonomiske Situation, vi staar i i Dag, og de kan ikke paa nogen mulig Maade kaste dette Medansvar til Side.

Jeg lægger nogen Vægt paa dette, fordi jeg i den forholdsvis Velvilje, hvormed man fra konservativ Side tog paa dette Lovforslag, og i den Omstændighed, at man ikke straks sagde nej fra Venstres Side, ser et

Tegn paa, at man dog erkender dette Medansvar og vil være med til at dække den Regning, som er blevet Resultatet af de Krav, man har stillet. Indtil videre vil jeg tro, at dette Haab gaar i Opfyldelse, og jeg glæder mig til, at man i Udvalget maaske kan blive enig om de Ting, der skiller de ærede Oppositionspartier fra os andre.

Om selve det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, det vilde blive alt for langt; men der er dog enkelte Bemærkninger, jeg vil have Lov til at gøre til det.

Med Hensyn til Omsætningsafgiften i Afsnit II § 5 om Manufakturvarerne synes der i interesserede Erhvervskredse uden for denne Bygning at herske den Misforstaaelse, at Manufakturvarerne baade skal bære Importafgift og Omsætningsafgift. Jeg vil gerne ved denne Lejlighed sige, at det lyder Forslaget ikke paa. Tværtimod, imellem de Undtagelser fra Importafgiften, der er opstillet i Forslagets Bilag, findes Manufakturvarer; de kommer ind i Systemet alene ved Omsætningsafgiften. Man kan saa tale om, hvorvidt Optrækningsmaaden er den rigtige eller ej; det ærede Medlem Hr. Korsgaard var inde paa noget saadant, men derom kan vi maaske faa Lejlighed til at tale med den højtærede Finansminister.

Men der er en Ting, jeg vil have Lov til at hæfte til Bestemmelsen om Skotøjets Fritagelse. Det er et andet og mindre Omraade, hvor det forekommer mig, at Rigsdagen er forpligtet til at gøre en Undtagelse. Det drejer sig om Læder og Artikler til Bandedageringsbrug til Brug paa vore ortopædiske Hospitaler. Det er i Forvejen dyre Artikler for mange af de Mennesker, der skal betale dem, og det forekommer mig helt urimeligt, at man, naar man giver Skotøj fri, saa ikke tillige fritager den meget begrænsede Del af Importen, der her er Tale om.

Jeg kunde fristes til at sige, naar jeg ser Bestemmelsen om Guld- og Sølvvarerne, der skal svare Importafgift og tillige Omsætningsafgift, at for saa vidt man her har tænkt paa et særligt Luksusomraade, og det har man jo, synes jeg, at ved Siden af det ligger et andet og ret betydeligt Luksusomraade i Glasindustrien, i Krystalimporten. Jeg ved ikke, hvor meget det betyder, og jeg skal saamænd ikke pudse Lovgivningen paa flere Erhverv end højest nødvendigt; men hvis man virkelig regner, at disse Foranstaltninger først og fremmest skal ramme Luksus, inden de rammer Gangklæderne, saa synes jeg, det er berettiget at pege paa et saadant Forhold.